

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1Cob/41/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314221765
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Haitová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1314221765.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Haitovej a členiek senátu JUDr. Andrey Sedlačkovej a JUDr. Marty Šašinkovej v právnej veci žalobcu: Mures, s. r. o., so sídlom Konventná 101621/3, 811 03 Bratislava, IČO: 45 309 191, zast. Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s. r. o., so sídlom Mlynské nivy 10, Twin City Tower, 821 09 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 47 239 921, proti žalovanému v 1. rade: Fakultná nemocnica s poliklinikou F.D. Roosevelta Banská Bystrica, Nám. L. Svobodu 1, 975 17 Banská Bystrica, IČO: 00 165 549, v 2. rade: Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, Limbová 2, 837 52 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 00 165 565, o zaplatenie 1.548.205,- eur s príslušenstvom o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 22Cb/176/2014-304 zo dňa 24.4.2017, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 22Cb/176/2014-304 zo dňa 24.4.2017 potvrdzuje.

Žalovanému 1/ a 2/ sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi vo výške 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu zamietol, žalovanému v 1. rade priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a žalovanému v 2. rade nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenou súdu dňa 1.10.2014 sa spoločnosť ZIVEKOM s.r.o. domáhala voči žalovaným zaplatenia istiny vo výške 1.548.205,- eur, titulom náhrady škody a vydania bezdôvodného obohatenia. Uznesením č.k. 22Cb/176/2014-131 zo dňa 5.1.2016 súd pripustil zámenu na strane žalobcu tak, že do konania vstúpila spoločnosť Mures, s. r. o.

3. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že žalovaný v 1. rade, ako správca majetku štátu v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v denníku Avízo dňa 28.2.2012 zverejnil oznámenie o ponukovom konaní, predmetom ktorého bol nájom nebytových priestorov, vo vlastníctve Slovenskej republiky, v správe žalovaného v 1. rade, označenie súťaže: nájom 4/2012. Dňa 23.3.2012 došlo medzi žalobcom ako víťazom ponukového konania a žalovaným v 1. rade k uzavretiu Zmluvy o nájme nebytových priestorov (ďalej len „Zmluva“). Na základe zmluvy prenechal žalovaný v 1. rade žalobcovi do nájmu nebytový priestor vo výmere 245,39 m², nachádzajúce sa na 0. poschodí v budove so súp. č. XXXX, situovanej na parcele č. XXXX/X, evidovanej katastrálnym odborom Okresného úradu A. A. na LV č. XXX, obec A. A., okres A. A. a to na dobu určitú od 2.10.2012 do 1.10.2017, za účelom poskytovania lekárenskej starostlivosti vo verejnej lekární zo strany žalobcu. Následne žalovaný v 1.

rade žalobcovi listom zo dňa 22.1.2013 oznámil, že zmluva uzavretá medzi žalovaným v 1. rade ako prenajímateľom a žalobcom ako nájomcom bola predložená Ministerstvu financií SR dňa 27.12.2012 s tým, že nájomná zmluva bola žalovanému v 1. rade ako správcom majetku štátu vrátená dňa 17.1.2013 bez udelenia súhlasu Ministerstva financií SR. V zmysle § 13 ods. 10 zákona o správe majetku štátu v platnom znení sa na platnosť zmluvy o nájme nehnuteľného majetku štátu vyžaduje súhlas Ministerstva financií SR a predmetná zmluva je v zmysle § 47a Obč. zák. povinne zverejňovanou zmluvou. Žalovaný v 1. rade zrušil ponukové konanie na predmet súťaže a rovnako zrušil rozhodnutie o dočasnej prebytočnosti majetku štátu. Žalobca tvrdil, že žalovaný v 1. rade zrušil ponukové konanie dňa 22.1.2013 po tom, ako došlo medzi ním a žalovaným v 1. rade k uzavretiu predmetnej zmluvy, po uzavretí zmluvy bol jej obsahom viazaný. Vzhľadom na skutočnosť, že zriaďovateľom žalovaného v 1. rade je žalovaný v 2. rade a zároveň z dôvodu, že žalovaný v 2. rade koordinoval postup žalovaného v 1. rade, žalobca tvrdí, že pasívna legitímácia prislúcha aj žalovanému v 2. rade. Žalobca si uplatňuje ušlý zisk v dôsledku toho, že žalovaný v 1. rade svojim konaním zapríčinil, že predmetná zmluva nenadobudla platnosť a účinnosť (nakoľko nebol udelený súhlas Ministerstva financií SR a následne zmluva nebola uverejnená podľa § 47a zákona č. 40/1964 Zb.). Ušlý zisk vyčíslil v dôsledku nerealizovania lekárenských služieb na sumu 798.205,- eur. Zmluvou o spolupráci sa spoločnosť PHARMOS, a.s. zaviazala vyplatiť žalobcovi peňažný bonus vo výške 500.000,- eur, ktoré bolo viazané poskytovaním lekárenskej zdravotnej starostlivosti v uvedených nebytových priestoroch. V dôsledku nevyplatenia bonusu vznikla žalobcovi uvedená škoda. Žalobca si uplatňuje aj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 250.000,- eur, ktorý odôvodnil tým, že dňa 16.9.2002 bola medzi V. K. P. - Lekárňou Helium, a žalovaným v 1. rade uzatvorená Zmluva o nájme nebytových priestorov, na základe ktorej prenechal žalovaný v 1. rade, ako správca majetku štátu V. K. P. - Lekárňa Helium do nájmu predmetné nebytové priestory - lekáreň, a to na dobu určitú na obdobie od 1.10.2002 do 1.10.2012. V rámci zhodnotenia predmetu nájmu V. K. P. (Lekárňa Helium) zabezpečila aj vybavenie lekárne vyžadované príslušnými všeobecne záväznými právnymi predpismi na účely riadneho prevádzkovania lekárne. Následne V. K. P. - Lekárňa Helium uzavrela so žalobcom Zmluvu o predaji časti podniku. Žalovaný v 1. rade v súčasnosti využíva tento predmet nájmu na prevádzkovanie verejnej lekárne, prevádzku zabezpečuje prostredníctvom zhodnoteného predmetu nájmu o hnutelné veci nachádzajúce sa v lekární, ktoré boli obstarané V. K. P. - Lekárňou Helium.

4. Žalovaný v 1. rade v priebehu konania tvrdil, že zákon o správe majetku štátu je záväzný pre všetky subjekty a žalobca mal vedomosť, že zmluva sa uzatvára v zmysle predmetného zákona a nadobúda platnosť iba v prípade udelenia súhlasu Ministerstva financií Slovenskej republiky a účinnosť dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia v Centrálnom registri zmlúv SR. Listom zo dňa 23.3.2012 predložil žalovaný v 1. rade žalovanému v 2. rade, ako svojmu zriaďovateľovi predmetnú zmluvu, spolu so žiadosťou, aby ju predložilo na odsúhlasenie Ministerstvu financií SR spolu so svojím stanoviskom. Žalovaný v 2. rade zmluvu Ministerstvu financií SR nepredložil a listom zo dňa 16.8.2012 nájomnú zmluvu žalovanému v 1. rade vrátil spolu so svojím stanoviskom, že súhlas k predmetnej zmluve neudeluje a žalovanému v 1. rade odporučil využiť priestor na zriadenie vlastnej verejnej lekárne. Žalovaný v 1. rade, následne predložil listom zo dňa 18.12.2012 Ministerstvu financií SR zmluvu, spolu so stanoviskom žalovaného v 2. rade, Ministerstvo financií SR neudelilo žalovanému v 1. rade súhlas a vrátilo zmluvu na prepracovanie. Žalovaný v 1. rade sa však rozhodol, na základe odporúčenia žalovaného v 2. rade, že v predmetných priestoroch zriadi vlastnú lekáreň a rozhodol o zrušení ponukového konania a rozhodnutia o dočasnej prebytočnosti. Postup žalovaného v 1. rade bol v súlade s § 3 ods. 2 zákona o správe majetku štátu. V zmysle uvedeného ustanovenia si žalovaný v 1. rade splnil nielen svoje oprávnenie, ale aj povinnosť užívať majetok štátu na plnenie svojich úloh v súvislosti s predmetom činnosti. O naplnení zásady hospodárnosti, efektívnosti zvoleného postupu žalovaným v 1. rade svedčí najmä zaujímavý finančný prínos pre žalovaného v 1. rade, ktorý od zriadenia lekárne pre vlastné potreby vykazuje. Žalovaný v 1. rade nesúhlasí s tvrdením žalobcu o tom, že nemal oprávnenie zrušiť predmetné ponukové konanie, poukazuje na § 3 ods. 2 zákona o správe majetku štátu, podľa ktorého má správca majetku štátu dispozičné oprávnenie nakladať s majetkom štátu za podmienok ustanovených zákonom. Rozhodnutie o zrušení ponukového konania rovnako ako aj rozhodnutia o dočasnej prebytočnosti sú len deklaráciou zamýšľaného spôsobu nakladania žalovaného v 1. rade s majetkom štátu. Spochybnil tvrdenie žalobcu ohľadom vzniku škody, žalobca vedel, že nebol udelený súhlas Ministerstva financií SR a zmluva nebola ani uverejnená v zmysle § 47a Obč. zák. Nárok na náhradu škody považuje za neoprávnený.

5. V časti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v rozsahu 250.000,- eur žalovaný v 1. rade tvrdil, že žalobca nie je aktívne legitimovaný z dôvodu, že hodnota predmetu zmluvy o predaji podniku

zo dňa 20.2.2013 nebola určená znaleckým posudkom a spolu s ním zmluva nebola uložená v zbierke listín a preto zmluva o predaji podniku medzi V. K. P. - Lekáreň Helium a spoločnosťou ZIVEKOM s.r.o., IČO 44 590 733 nikdy nenadobudla účinnosť. V záverečnom stanovisku k žalobe ďalej uviedol, že pokiaľ žalobca tvrdí, že obsah zmluvy o nájme nebytových priestorov je v časti čl. VII bod 3 v rozpore so zákonom, nemôže takúto zodpovednosť prenášať výhradne na ťarchu žalovaného v 1. rade ako prenajímateľa, nakoľko mal ako nájomca možnosť sa s obsahom zmluvy pred jej podpisom oboznámiť, prípadne navrhnúť zmeny, či doplnenia a preto za túto skutočnosť je zodpovedný v postavení nájomcu tak isto ako aj prenajímateľ.

6. Súd prvej inštancie poukázal v rozhodnutí na ust. § 13 ods. 10 zák.č. 278/1993 Zb, o správe majetku štátu (účinného do 30.7.2012), § 47a Obč. zák. ,ako aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (č.l. 188-192) týkajúce sa žalobcu a žalovaného v 1. rade, ktorý ako odvolací súd v uznesení sp.zn. 2Sžo/67/2013 zo dňa 28.1.2015 potvrdil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 24S/42/2013-36. V odôvodnení rozhodnutia NS SR o.i. uviedol, že žalovaný (v 1. rade) nevystupoval ako orgán štátnej správy a nezneužil svoje dominantné postavenie, ale vystupoval ako správca majetku štátu, ktorý má plne vo svojej dispozícii nakladanie so svojim (zvereným) majetkom a v tomto práve nemôže byť okrem zákona, nikým a ničím obmedzený. Zákon o správe majetku štátu takéto obmedzenie neuvádza, nakoľko správcovi ukladá len povinnosť hospodárne nakladať so zvereným majetkom a prípadný prebytočný majetok ponúknuť na prenájom. Pokiaľ takýto majetok stratí statusu prebytočného, resp. dočasne prebytočného, ako tomu bolo aj v tomto prípade, správca nesmie takýto majetok do prenájmu ponúknuť. V prejednávanom prípade k zrušeniu ponuky na prenájom dočasne prebytočného majetku došlo zároveň so zrušením rozhodnutia žalovaného o tom, že predmetný majetok v správe štátu je dočasne prebytočný, t.j. žalovaný nemal aký majetok ponúknuť do prenájmu a zároveň v čase, keď už existovala nájomná zmluva medzi žalobcom a žalovaným, ktorá však pre chýbajúci súhlas príslušného ministerstva nenadobudla účinnosť. V tomto štádiu nie je zrejmé, ako sa mohlo samotné rozhodnutie o zrušení ponuky priamo dotknúť práv a oprávnených záujmov žalobcu.

7. Prvoinštančný súd mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že predmetná zmluva bola uzavretá dňa 23.3.2012 (po 2.1.2011) a preto v zmysle § 47a Občianskeho zákonníka na nadobudnutie účinnosti mala byť povinne uverejnená v Centrálnom registri zmlúv SR, pričom zmluva nebola uverejnená v zákonom stanovenej lehote, platí zákonná domnienka, že ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo. V zmysle § 13 ods. 10 zákona č. 278/1993 Zb. účinný v rozhodnom období k platnosti zmluvy bol potrebný súhlas Ministerstva financií SR, ktorý nebol nikdy udelený, o tejto skutočnosti mal vedomosť žalobca. Zmluva nebola v zákonom stanovenej lehote uverejnená v Centrálnom registri zmlúv SR, čo vedel na základe objektívnych skutočností aj žalobca a vedel aj o zákonnej podmienke uvedenej v § 47a ods. 4. Občianskeho zákonníka, podľa ktorej platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo.

8. Konajúci súd s poukazom na názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v uznesení sp.zn. 4 M Cdo 23/2008, zo dňa 21. decembra 2009 dospel k záveru, že v prípade zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu, ktorý je výsledkom slobodnej vôle zmluvných strán, vedomosť jednej zmluvnej strany o neplatnosti zmluvy (resp. o dôvode neplatnosti) vylučuje zodpovednosť druhej zmluvnej strany za škodu spôsobenú neplatnosťou tohto právneho úkonu. Takýto záver možno vyvodiť z analogického použitia ustanovenia § 268 veta prvá Obchodného zákonníka, podľa ktorého, kto spôsobil neplatnosť právneho úkonu, je povinný nahradiť škodu osobe, ktorej bol právny úkon určený, ibaže táto osoba o neplatnosti právneho úkonu vedela. I keď zodpovednosť za škodu spôsobenú neplatnosťou právneho úkonu v obchodnoprávných vzťahoch je postavená na objektívnom princípe (bez ohľadu na zavinenie). Poukázal ďalej na rozhodnutie NS SR sp.zn. 6Cdo 313/2012, 6Cdo 314/2012, 6Cdo 315/2012 zo dňa 28.1.2015 vzťahujúce sa k tej istej veci, ktorý v odôvodnení uviedol: „.....vzhľadom na určenie neplatnosti nájomnej zmluvy právoplatným rozsudkom, je vylúčená aj zodpovednosť žalovaného za porušenie zmluvných povinností (nemožno porušiť povinnosti zo zmluvy, ktorá nevznikla, teda neexistujúce povinnosti)..... Okrem toho aj keď nedostatok právnej voľnosti nájmu mal byť dôsledkom neplatnosti zmluvy, bola by zodpovednosť žalovaného za škodu spôsobenú jej neplatnosťou vylúčená z dôvodu, že žalobca v čase uzavretia zmluvy mal o tejto skutočnosti nepochybne vedomosť...

9. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade konajúci súd uviedol, že tento nie je pasívne legitimovaný z dôvodov vysvetlených v uznesení NS SR sp.zn. 2Sžo/67/2013 zo dňa 28.1.2015, správca majetku štátu vykonáva

správu majetku štátu vlastným menom a na vlastnú zodpovednosť, pri správe nevystupuje ako orgán verejnej správy, ktorý rozhoduje o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb.

10. K uplatnenému nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 250.000,- eur, kde žalovaný v 1. rade namietol nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu (podľa ustanovenia § 59a ods. 1 Obchodného zákonníka), súd prvej inštancie vychádzal z listinných dokladov produkovaných žalobcom, podľa názoru súdu hodnota predmetu zmluvy o predaji podniku zo dňa 20.2.2013 nebola určená znaleckým posudkom a spolu s ním zmluva nebola uložená v zbierke listín a preto zmluva o predaji podniku medzi V. K. P. - Lekáreň Helium a spoločnosťou ZIVEKOM s.r.o., IČO: 44 590 733 nikdy nenadobudla účinnosť. K nedostatku aktívnej legitímácie sa žalobca nevyjadril, ani nenavrhol vykonať ďalšie dokazovanie.

11. Konajúci súd v závere rozhodnutia uviedol, že pri uplatnení nároku žalobcu na náhradu škody, ktorý vznikol nerealizovaním nájomného vzťahu vychádzal striktnie s ustanovenia § 47a Občianskeho zákonníka a § 13 ods. 10 zákona o správe majetku štátu v platnom znení (nebol daný súhlas Ministerstva financií SR, zmluva nebola zverejnená), nemožno porušiť povinnosť zo zmluvy, ktorá nevznikla, teda neexistujúcej povinnosti. Súd sa nezaoberal okolnosťami neudelenia súhlasu Ministerstva financií SR. Najvyšší súd SR v rozhodnutí SR sp.zn. 2Sžo/67/2013 zo dňa 28.1.2015 jasne vyslovil názor, podľa ktorého, správca majetku štátu (žalovaný v 1. rade) má plne vo svojej dispozícii nakladanie so zvereným majetkom a v tomto práve nemôže byť okrem zákona, nikým a ničím obmedzený. Správca bol oprávnený zrušiť ponuku na prenájom dočasne prebytočného majetku. Na základe dôvodov uvádzaných v rozsudku žalobu zamietol.

12. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnému žalovanému v 1. rade plnú náhradu trov konania. Žalovanému v 2. rade, ktorý bol úspešný, súd náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne trovy v konaní nevznikli a tieto ani nežiadal. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote podľa § 365 ods. 1 písm. d), e), f) a h) CSP odvolanie žalobca. V odvolaní o.i. uviedol, že konaním žalovaného v 1. rade, ako aj žalovaného v 2. rade došlo k porušeniu viacerých ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, v dôsledku čoho došlo k vzniku škody. Obsah čl. VII bod 3 Zmluvy je v rozpore so zákonom (stanovenie momentu účinnosti Zmluvy bolo v rozpore so znením § 47a Občianskeho zákonníka v platnom znení), v dôsledku čoho Ministerstvo financií SR vrátilo zmluvu na dopracovanie, a teda zmluva v dôsledku porušenia zákona žalovanými nenadobudla ani platnosť a ani účinnosť. Návrh zmluvy bol pripravovaný žalovaným v 1. rade s tým, že žalovaný v 1. rade ako správca majetku štátu bol povinný prihliadať na znenie všeobecne záväzných predpisov a obsah zmluvy pripraviť tak, aby zmluva zodpovedala požiadavkám kladeným na zmluvu platnou právnou úpravou. Z listinných dôkazov, ktoré súdu boli preložené v uvedenej súvislosti (Odpoveď na žiadosť Ministerstva financií SR zo dňa 19.2.2013, List Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky zo dňa 31.10.2012), vyplýva, že žalovaný v 1. rade bol žalovaným v 2. rade upozornený na rozporuplnosť zmluvy so zákonom v uvedenej súvislosti ešte pred tým, ako bola zmluva predložená Ministerstvu financií Slovenskej republiky na udelenie súhlasu. Napriek uvedenej skutočnosti však žalovaný v 1. rade nezabezpečil súlad zmluvy so zákonom, v dôsledku čoho zmluva nenadobudla účinnosť. Uvedený postup je nevyhnutné pripočítať práve a výlučne žalovanému v 1. rade. Žalobca o uvedenej odpovedi MF SR nebol žalovaným (žalovanými) nikdy ani len informovaný. Ministerstvo financií SR ako orgán oprávnený na udelenie súhlasu nepoukázalo na žiadne iné nedostatky, a teda v prípade, ak by bolo znenie čl. VII bod 3 zmluvy v súlade so zákonom, zmluva by nadobudla platnosť a účinnosť, na základe čoho by žalobca vstúpil do pozície nájomcu a realizoval svoj podnikateľský zámer, tak ako bol zamýšľaný v čase predloženia ponuky v zmysle Oznámenia ponukového konania nájom 4/2012.

14. K zrušeniu ponukového konania žalobca uviedol, že žalovaný v 1. rade nezákonne zrušil ponukové konanie vydaním Rozhodnutia v rozpore so zákonom, keďže takýto postup žalovaného v 1. rade nemá oporu ani v osobitnom právnom predpise, ktorým je zákon o správe majetku štátu v platnom znení a ani v žiadnom inom právnom predpise, ktorého aplikácia by analogicky v uvedenom prípade prichádzala do úvahy. Poukázal na ust. § 13 zákona o správe majetku štátu, podľa ktorého tento zákon správcovi majetku štátu nedáva možnosť zrušiť ponukové konanie, a to ani v prípade, ak by si to výslovne vymienil.

Uvedeným postupom žalovaný v 1. rade nesporne porušil čl. 2 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky v platnom znení, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Zdôraznil, že v oblasti verejného práva nie je možné využitie analógie v neprospech subjektu, ktorý nie je nositeľom verejnej moci, resp. nemá vrchnostenské postavenie. Ani zo všeobecnej právnej úpravy uzatvárania zmlúv žalovanému v 1. rade nijako nevyplývalo právo zrušiť ponukové konanie, resp. odvolať návrh na uzavretie zmluvy, nehovoriac o tom, že po uzavretí zmluvy bol žalovaný v 1. rade jej obsahom viazaný.

15. Žalobca ďalej poukázal na to, že žalovaný v 1. rade predložil zmluvu Ministerstvu financií SR so značným časovým oneskorením, v dôsledku čoho taktiež došlo k zamedzeniu nadobudnutia platnosti a následnej účinnosti zmluvy. V zmysle čl. VII bod 3 zmluvy mala zmluva nadobudnúť účinnosť dňa 2. októbra 2012, a teda žalovaný bol povinný konať urýchlene tak, aby bol splnený zámer zmluvných strán vyplývajúci z uzavretej zmluvy.

16. Žalobca má za to, že všetky ním uvedené skutočnosti je potrebné posudzovať aj v kontexte vyvodzovania právnej zodpovednosti v predzmluvných vzťahoch. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS ČR sp.zn. 29Odo1166/2004.

17. V závere žalobca uviedol, že konajúci súd nesprávne nevykonal dôkazy navrhnuté ním v konaní (výsluch V.. K. P. a znalecké dokazovanie), ktorými mohli byť ozrejmene okolnosti týkajúce sa uzatvárania zmluvy a súvisiace protiprávne postupy žalovaných. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby Krajský súd v Bratislave zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava III a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

18. K odvolaniu žalobu sa vyjadril žalovaný v 1. rade, ktorý uviedol, že podmienkou platnosti zmluvy o nájme nebytových priestorov v zmysle ustanovenia § 13 ods. 10 zákona č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu bolo udelenie súhlasu Ministerstva financií SR. O tejto skutočnosti mal žalobca vedomosť a preto musel počítať aj s tou možnosťou, že súhlas udelený nebude. Predmetná zmluva o nájme nebytových priestorov bola žalovanému v 1. rade nakoniec vrátená Ministerstvom financií SR dňa 17.1.2013 bez udelenia súhlasu. Zmluva o nájme nebytových priestorov bola žalovanému v 1. rade vrátená z dôvodu, že sa jednalo o povinne zverejňovanú zmluvu a teda zmluva mohla nadobudnúť účinnosť najskôr deň nasledujúci po dni jej zverejnenia v Centrálnom registri zmlúv v zmysle § 47a Obč. zák. Vo všeobecnosti nie je vylúčená možnosť stanoviť aj iný deň účinnosti zmluvy, ten však nenastane skôr ako dňom nasledujúcim po dni zverejnenia zmluvy. Dôvodom vrátenia zmluvy bez udelenia súhlasu Ministerstvom financií SR bol fakt, že účinnosť zmluvy o nájme nebytových priestorov mala v zmysle čl. VII bod 3 nastať 2.10.2012, pričom zmluva je povinne zverejňovanou zmluvou. Žalovaný v 1. rade pri vyhlásení ponukového konania č. 4/2012, v lehote viac ako pol roka pred zamýšľaným dátumom upraveným v čl. VII bod 3 zmluvy predpokladal, že k zverejneniu dôjde do stanoveného času. Žalovaný v 1. rade má zato, že vykonal všetky úkony potrebné k naplneniu účelu smerujúceho k uzatvoreniu zmluvy a prenechania nebytových priestorov do užívania žalobcovi. Postup vyžadujúci si stanovisko k zmluve o nájme nebytových priestorov, v rámci procesu zabezpečovania súhlasu so zmluvou, ktorý bol nevyhnutný vzhľadom na pôsobnosť svojho zriaďovateľa Ministerstvo zdravotníctva SR ako žalovaného v 2. rade ako aj neudelenie súhlasu Ministerstvom financií SR spôsobili časovú tieseň a následnú nemožnosť pristúpiť k uzatvoreniu zmluvy v súlade s ustanovením čl. VII bod 3 zmluvy o nájme nebytových priestorov. Zmluva o nájme nebytových priestorov medzi žalobcom a Slovenskou republikou v správe žalovaného v 1. rade by nadobudla platnosť výhradou v prípade udelenia súhlasu Ministerstvom financií SR a účinnosť v súlade s čl. VII bod 3 zmluvy o nájme nebytových priestorov, najskôr však dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia v Centrálnom registri zmlúv SR. Žalovaný v 1. rade sa plne stotožňuje so závermi I. stupňového súdu, že zmluva nikdy nevznikla.

19. K rozporuplnosti obsahu zmluvy so zákonom žalovaný v 1. rade uviedol, že aj žalobca ako nájomca mal možnosť pred podpisom samotnej zmluvy sa s jej obsahom oboznámiť, pripomenkovať ju a prípadne navrhnúť zmeny, či doplnenia. Z toho dôvodu, ak by obstálo žalobcovo tvrdenie, že zmluva o nájme nebytových predpisov je v časti čl. VII bod 3 v rozpore so zákonom bol by za túto skutočnosť zodpovedný žalobca v postavení nájomcu rovnako ako aj prenajímateľ.

20. K zrušeniu ponukového konania žalovaný v 1. rade poukázal na ust. § 3 ods. 2 zákona o správe majetku štátu, podľa ktorého má žalovaný v 1. rade ako správca majetku štátu dispozičné oprávnenie

nakladať s majetkom štátu. Rozhodnutie o zrušení ponukového konania rovnako ako aj zrušenie rozhodnutia o dočasnej prebytočnosti sú len deklaráciou zamýšľaného spôsobu nakladania žalovaného v 1. rade s majetkom štátu. Ak by sa zákon o správe majetku štátu vykladal takým zužujúcim spôsobom ako to robí žalobca, znamenalo by to, že takúto dispozíciu žalovaný v 1. rade analogicky nemá ani pokiaľ ide o zrušenie rozhodnutia o dočasnej prebytočnosti a teda majetok štátu, ktorý už bol raz vyhlásený za dočasne prebytočný, bol by prebytočným už navždy. Rovnako by bol takýto zužujúci výklad nelogický aj pri aplikácii na ustanovenie § 13 ods. 1 poslednej vety zákona o správe majetku štátu, ktoré hovorí, že prenajať je možné aj prebytočný majetok štátu, to zn. majetok štátu, ktorý je určený na prevod, pretože ak by v tomto prípade došlo k skoršiemu prevodu majetku štátu, správca by si ani v tomto prípade nemohol vymieniť podmienku zrušenia ponukového konania a rovnako by ho nemohol zrušiť lebo to zákon výslovne neumožňuje. Žalovaný v 1. rade vychádza zo širšieho výkladu zákona o správe majetku štátu a má zato, že ak nastane skutočnosť, že majetok štátu už viac prebytočný nie je, rozhodnutie o dočasnej prebytočnosti sa ruší priamo zo zákona. Rovnako tak má žalovaný v 1. rade za to, že ak nedôjde k naplneniu náležitostí ustanovených pre platnosť a účinnosť zmluvy, ruší sa ponukové konanie v zmysle zákona.

21. K nezabezpečeniu súhlasu Ministerstva financií SR žalovaný v 1. rade uviedol, že platná legislatíva nestanovuje lehotu, v ktorej má byť zmluva o nájme nebytových priestorov predložená za účelom udelenia súhlasu Ministerstvu financií SR. Zo žiadneho zákona nevyplýva povinnosť priamo správcu majetku štátu a teda žalovaného v 1. rade obstaráť súhlas Ministerstva financií SR tak ako tvrdí žalobca. Svedčí o tom aj fakt, že v tomto prípade prvýkrát predložil zmluvu o nájme nebytových priestorov spolu so súvisiacou dokumentáciou na udelenie súhlasu práve žalobca a to osobne V. K. P..

22. Žalovaný v 1. rade má zato, že v rámci predzmluvných vzťahov vynaložil maximum možného úsilia, aby predmetná zmluva o nájme nebytových priestorov nadobudla platnosť a účinnosť. Pokiaľ však ide o udelenie súhlasu Ministerstvom financií SR, alebo o postúpenie zmluvy Ministerstvom zdravotníctva SR na Ministerstvo financií SR konštatoval, že od okamihu zaslania žiadosti o udelenie súhlasu so zmluvou nemá právomoc iným spôsobom, než ako to bolo aj v tomto prípade ovplyvniť a zasahovať do procesu schvaľovania zmluvy, resp. do udelenia súhlasu.

23. K otázke uplatnenia si náhrady škody žalobcom žalovaný uviedol, že žalobca nedisponuje licenciou na prevádzku verejnej lekárne, preto nemá oporu v tvrdení, že by dosahoval zisk práve prevádzkou verejnej lekárne.

24. Žalovaný v 1. rade trvá na tom, že ako správca majetku štátu v zmysle zákona o správe majetku štátu bol oprávnený predmetné ponukové konanie ako aj rozhodnutie o dočasnej prebytočnosti zrušiť a vzhľadom na túto skutočnosť ako aj skutočnosť, že zmluva o nájme nebytových priestorov nikdy nenadobudla platnosť a účinnosť, neexistuje príčinná súvislosť s konaním žalovaného v 1. rade a vznikom škody žalobcu. Nárok žalobcu na priznanie nároku na náhradu škody je nedôvodný a neopodstatnený. V nadväznosti na vyššie uvedené navrhuje, aby odvolací súd uvedené rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

25. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril aj žalovaný v 2. rade, ktorý uviedol, že žalobca založil odvolanie de facto na tých istých tvrdeniach, ktoré prezentoval v samotnej žalobe. Žalobca mal podľa žalovaného v 2. rade dostatočný časový priestor na navrhovanie dôkazov, pričom tento v postačujúcej miere nevyužil. Žalovaný v 2. rade uviedol, že sa naďalej pridržiava svojich písomných vyjadrení a tiež prednesov na súdnych pojednávaniach v danej veci. Naďalej teda zotrváva na tvrdení, že k porušeniu „viacerých právnych predpisov“ zo strany žalovaných nedošlo, pričom žalobca v konaní nepreukázal opak. Vo vzťahu k údajnému vzniku škody žalovaný v 2. rade uviedol, že tento nebol zo strany žalobcu v konaní preukázaný, čo i len čiastočne a taktiež nebola zo strany žalobcu počas celého konania preukázaná ani jej výška. Žalobca teda relevantným spôsobom jednak nepreukázal ako mu mala škoda vzniknúť a tiež neuniesol vo vzťahu k požadovanej výške škody, dôkazné bremeno. Vzhľadom na uvedený skutkový a právny stav žiada, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III potvrdil a nepriznal žalobcovi náhradu trov konania.

26. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. CSP prejednal vec podľa § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol v súlade s ust. § 219 ods. 3 CSP oznámený na

úradnej tabuli Krajského súdu v Bratislave dňa 3.10.2019. Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie, s dôvodmi odvolania žalobcu, odvolací súd dospel k záveru, že odvolaniu proti rozsudku nie je možné vyhovieť.

27. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

28. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

29. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu a odvolania žalobcu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil. Odvolací súd má za to, že nie je daný zákonný dôvod na opakovanie alebo doplnenie dokazovania v súlade s § 384 CSP a preto je viazaný skutkovým stavom veci tak, ako bol zistený súdom prvej inštancie v súlade s § 383 CSP.

30. Odvolací súd k odôvodneniu vecne správneho napadnutého rozsudku a k odvolacím dôvodom odvolateľa dodáva:

31. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.548.205,- eur titulom náhrady škody a vydania bezdôvodného obohatenia, ku ktorým malo dôjsť porušením viacerých ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov žalovanými v 1. a v 2. rade, ako tvrdil žalobca.

32. Podľa § 3 ods. 1 ods. 2 zák. č. 278/1993 Zb. (účinného do 30.7.2012) o správe majetku štátu, správa majetku štátu je súhrn oprávnení a povinností správcu k tej časti majetku štátu, ktorý mu štát zveril do správy.

Správca je oprávnený a povinný majetok štátu užívať na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním, nakladať s ním podľa tohto zákona, udržiavať ho v riadnom stave, využívať všetky právne prostriedky na jeho ochranu a dbať, aby nedošlo najmä k jeho poškodeniu, strate, zneužitiu alebo zmenšeniu.

33. Podľa § 13 ods. 1 zák. č. 278/1993 Zb. správca môže dočasne prebytočný majetok štátu prenechať do nájmu nájomcovi nájomnou zmluvou len za nájomné platené v peňažných prostriedkoch. Správca je povinný ponúknuť dočasne prebytočný nehnuteľný majetok štátu v dennej tlači a dohodnúť také nájomné, za aké sa v tom čase a na tom mieste obvykle prenechávajú do nájmu na dohodnutý účel také alebo porovnateľné nehnuteľnosti (ďalej len „trhové nájomné“). Ponuka musí obsahovať najmä identifikáciu dočasne prebytočného nehnuteľného majetku štátu, lehotu na doručovanie cenových ponúk. Ak cenová ponuka žiadneho záujemcu nedosiahne trhové nájomné, je správca povinný od ponuky odstúpiť. Správca je povinný akceptovať len cenové ponuky vyjadrené pevnou sumou. Správca písomne pozve na vyhodnotenie cenových ponúk všetkých záujemcov najneskôr päť dní pred konaním vyhodnotenia; neúčast' niektorého záujemcu nie je prekážkou uskutočnenia ich vyhodnotenia. Správca je povinný vyhodnotiť cenové ponuky záujemcov v komisii, ktorej členov vymenúva štatutárny orgán správcu. Pri rovnosti cenových ponúk je správca na vyhodnotení povinný vyzvať zúčastnených záujemcov na zvýšenie cenovej ponuky. Správca môže uzatvoriť nájomnú zmluvu len s tým záujemcom, ktorý ponúkne najvyššie trhové nájomné. Za rovnakých podmienok možno prenajať aj prebytočný nehnuteľný majetok štátu, ak správca začal vykonávať všetky úkony na prevod majetku štátu, a to až do dňa prevodu.

34. Podľa § 13 ods. 10 zákona o správe majetku štátu na platnosť zmluvy o nájme nehnuteľného majetku štátu sa vyžaduje súhlas ministerstva financií; neplatí, ak ide o krátkodobý nájom. Na platnosť zmluvy o nájme hnutel'ného majetku štátu sa vyžaduje súhlas zriaďovateľa, ak to zriaďovateľ určí svojím opatrením. Na platnosť zmluvy o výpožičke nehnuteľných vecí štátu uzavretej s osobami uvedenými v odseku 8 písm. b) a c) sa vyžaduje súhlas ministerstva financií, v ostatných prípadoch súhlas zriaďovateľa, ak to zriaďovateľ určí svojím opatrením.

35. Podľa § 47a ods. 1 ods. 4 Obč. zák. (účinného ku dňu 1.1.2011) ak zákon ustanovuje povinné zverejnenie zmluvy, zmluva je účinná dňom nasledujúcim po dni jej zverejnenia. Ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy alebo od udelenia súhlasu, ak sa na jej platnosť vyžaduje súhlas príslušného orgánu, zmluva nezverejnila, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo.

36. Ustanovenie § 47a ods. 4 Obč. zák. obsahuje nevyvrátiteľnú domnienku, podľa ktorej, ak sa do troch mesiacov od uzavretia zmluvy (alebo od udelenia súhlasu príslušného orgánu na jej uzavretie) zmluva nezverejnila, platí že k uzavretiu zmluvy nedošlo. V tomto prípade ide špecifický zákonný dôsledok zániku zmluvného vzťahu.

37. Odvolací súd uvádza, že nakoľko nájomná zmluva nebola uverejnená v Centrálnom registri zmlúv SR a v zmysle § 13 ods. 10 zák. č. 278/1993 o správe majetku štátu nebol ani udelený súhlas Ministerstva financií SR, platí, že k uzavretiu zmluvy nedošlo, tak ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie.

38. Odvolací súd ďalej poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2Sžo/67/2013 zo dňa 28.1.2015, ktorým bolo potvrdené uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici (č.k. 24S/42/2013-36), na ktoré poukázal vo svojom rozhodnutí aj súd prvej inštancie a so závermi ktorého sa stotožňuje aj odvolací súd. Odvolací súd poukazuje najmä na odôvodnenie rozhodnutia v časti: „Pokiaľ žalobca v odvolaní namieta, že pri zrušení vyhlásenia o nadbytočnosti majetku a následnom zrušení ponukového konania žalovaný zneužil dominantné postavenie orgánu verejnej správy, s týmto záverom nie je možné sa stotožniť, nakoľko žalovaný nevystupoval ako orgán štátnej správy a nezneužil svoje dominantné postavenie, ale vystupoval ako správca majetku štátu, ktorý má plne vo svojej dispozícii nakladanie so svojím (zvereným) majetkom a v tomto práve nemôže byť, okrem zákona, nikým a ničím obmedzený. Zákon o správe majetku štátu takéto obmedzenie neuvádza, nakoľko správcovi ukladá len povinnosť hospodárne nakladať so zvereným majetkom a prípadný prebytočný majetok ponúknuť na prenájom. Pokiaľ takýto majetok stratí statusu prebytočného, resp. dočasne prebytočného, ako tomu bolo aj v tomto prípade, správca nesmie takýto majetok do prenájmu ponúknuť. V prejednávanom prípade k zrušeniu ponuky na prenájom dočasne prebytočného majetku došlo zároveň so zrušením rozhodnutia žalovaného o tom, že predmetný majetok v správe štátu je dočasne prebytočný, t.j. žalovaný nemal aký majetok ponúknuť do prenájmu a zároveň v čase, keď už existovala nájomná zmluva medzi žalobcom a žalovaným, ktorá však pre chýbajúci súhlas príslušného ministerstva nenadobudla účinnosť.“

39. Žalovaný v 1. rade ako správca majetku štátu pri zrušení vyhlásenia o nadbytočnosti a následným zrušením ponukového konania konal a vystupoval ako správca majetku štátu, s ktorým môže nakladať akoby právom vlastníka účelne a s maximálnou hospodárnosťou v súlade so zákonom o správe majetku štátu. Preto správne konštatoval súd prvej inštancie, že zo strany žalovaného v 1. rade nedošlo k porušeniu povinnosti, ktorá by mala za následok nárok žalobcu na náhradu škody.

40. V súvislosti s ďalšími odvolacími námietkami žalobcu (rozporupnosť obsahu zmluvy so zákonom, všeobecná zodpovednosť v predzmluvných vzťahoch), ako aj žalobcom uplatňovaným ušlým ziskom, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie poukazuje na rozhodnutie NS SR sp.zn. 4 M Cdo 23/2008 zo dňa 21.12.2009, podľa ktorého ušlý zisk ako súčasť škody nemá charakter renty, preto nemôže byť priznaný do budúcnosti. Pri charakteristike pojmov škoda, skutočná škoda a ušlý zisk je zrejmé, že ide o ujmu už nastalú (vzniklú) a nie o ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti. Skutočnú škodu ani ušlý zisk preto nemožno priznať do budúcnosti ako ujmu, ktorá ešte len prípadne vznikne. Taktiež v prípade zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu, ktorý je výsledkom slobodnej vôle zmluvných strán, vedomosť jednej zmluvnej strany o neplatnosti zmluvy (resp. o dôvode neplatnosti) vylučuje zodpovednosť druhej zmluvnej strany za škodu spôsobenú neplatnosťou tohto právneho úkonu. Takýto záver možno vyvodiť z analogického použitia ustanovenia § 268 veta prvá Obchodného zákonníka, podľa ktorého, kto spôsobil neplatnosť právneho úkonu, je povinný nahradiť škodu osobe, ktorej bol právny úkon určený, ibaže táto osoba o neplatnosti právneho úkonu vedela. Žalobca vedel, že na platnosť a účinnosť zmluvy je potrebný súhlas Ministerstva financií a registrácia zmluvy v Centrálnom registri zmlúv.

41. K porušeniu zmluvnej povinnosti správne súd prvej inštancie poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo 313/2012, 6Cdo 314/2012, 6Cdo 315/2012 zo dňa 28.1.2015, podľa ktorého „nemožno porušiť povinnosti zo zmluvy, ktorá nevznikla, teda neexistujúce povinnosti.“

42. Ohľadom pasívnej legitímácie žalovaného v 2. rade a námietke žalovaného v 1. rade o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu vo vzťahu k uplatňovanému bezdôvodnému obohateniu vo výške 250.000,- eur, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa plne stotožňuje.

43. Na záver odvolací súd uvádza, že nie je povinnosťou súdu dať odpovede na všetky otázky, ktoré nastolia sporové strany, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Ústavný súd podľa konštantnej judikatúry (pozri IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

44. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa dostatočným spôsobom nevysporiadal súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí.

45. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

46. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému v 1. a v 2. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%, keďže boli v odvolacom konaní plne úspešní. O výške náhrady trov odvolacieho konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

47. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 tretia veta zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).